

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 4704/11
27.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Вером Маринковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ... – ..., Ул. ... бр. ..., поднетој против решења Војне поште 1097 Ниш, УП-2 бр. 97-3/05 (ОС) од 01.04.2011. године, у предмету престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа одржаној дана 27.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Војне поште 3720 Краљево, УП-1 бр. 61-3/10 од 31.01.2011. године. Наведеним првостепеним решењем тачком 1. диспозитива одлучено је да тужиљи, цивилном лицу на служби у Војној пошти 1552 Београд, престаје служба са 10.05.2005. године, због укидања радног места на којем је била распоређена, а тачком 2. диспозитива тужиљи је признато право на отказни рок у трајању од месец дана и право на једнократну отпремнину у висини дванаестоструког износа бруто плате коју је остварила у месецу који претходи месецу у коме јој је престала служба.

У тужби поднетој овом суду тужиља оспорава законитост решења

туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. У тужби наводи да је оспорено решење донео ненадлежан орган – заменик команданта, који није старешине из члана 141. став 2. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, бр. 116/07 ... 88/09), да не постоји акт из кога је видљиво да је радно место тужиље укинута, да приликом престанка радног односа није формирана комисија која би спровела поступак по расформирању или смањењу броја извршилаца, због чега и нема одговора да ли је тужиљи могло бити омогућено једно од права из члана 144. став 1. Закона о Војсци. Поред наведеног, тужиља сматра да се у образложењу оспореног решења неосновано наводи да је тужиљи решењем које је поништено и које више не егзистира у правном промету одређен отказни рок од 30 дана и право на отпремнину, јер је престао и правни основ на основу кога се утврђује да је тужиљи престала служба поништењем решења о престанку службе од 08.04.2005. године. Са разлога ближе наведених у тужби предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), оценом оспореног решења, навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиље након што је увидом у списе предмета утврдио да је, сходно Одлуци министра одбране, пов.бр. 4229-1 од 04.04.2005. године и наређењу Управе за кадрове

Министарства одбране, пов. бр. 4229-2 од 04.04.2005. године, укинута формацијско радно место на коме је тужиља радила и то услед организационо-мобилизацијских промена у Војној пошти 1552 Београд, при чему тужиља није могла бити распоређена ни на друго радно место, па је, по оцени туженог органа, правилно првостепени орган применом одредбе члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије, одлучио да тужиљи престаје службе без њене сагласности, са правом на отпремнину у висини дванаестоструког износа бруто плате, коју је остварила у месецу који претходи месецу у коме јој је престала служба.

Правилно је, по оцени Управног суда, оспореним решењем тужени орган одбио жалбу тужиље и за своју одлуку тужени орган је дао јасне и на закону засноване разлоге које прихвата и овај суд, уз правилну оцену навода жалбе тужиље, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01). Ово из разлога што је првостепени орган поступајући по примедбама туженог органа датим у решењу УП-2 бр. 97/05 од 30.07.2010. године, које је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 101/09 од 26.03.2009. године, прибавио потврду Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове, број: 9458 од 19.09.2008. године, која се по оцени суда сматра правно релевантном за одлучивање у овој правној ствари, будући да се односи на чињенице из периода који претходи престанку радног односа тужиље, односно доношењу првостепеног решења, без обзира на време њеног издавања, а којом се потврђује да није постојала могућност да тужиља буде распоређена на друго радно место, дакле, како је првостепени орган поступио по примедбама из напред наведеног решења, то је правилно тужени орган оценио да је решење првостепеног органа на закону засновано.

Суд је ценио навод тужбе да је решење донео ненадлежан орган – заменик команданта, који није старешине из члана 141. став 2. Закона о Војсци Србије, па је, имајући у виду чињеницу да се тужени орган у уводу оспореног решења позвао на број и датум Одлуке о преносу овлашћења команданта ВП 1097 Ниш, овај навод тужиље оценио као неоснован. Поред наведеног, суд је ценио навод тужбе да поступак престанка службе тужиље није спроведен законито, с обзиром да није формирана

комисија која би утврдила разлоге за смањење броја извршилаца, у складу са одредбом члана 44. став 1. Уредбе о служби цивилних лица у Војсци Србије и Црне Горе ("Службени лист СРЈ", бр. 36/94... 42/02 и "Службени лист СЦГ", бр. 32/05), па је, с обзиром на чињеницу да је у проведеном поступку утврђено да је услед организацијских промена у Војној пошти 1552 Београд укинута радно место на коме је тужиља радила, суд оценио овај навод као неоснован. Ово из разлога што је одредбом члана 44. став 1. напред наведене Уредбе, прописано да се комисија образује у случају смањења броја извршилаца, а не и у случају када је радно место укинута.

Суд је ценио и остале наводе тужбе који су у суштини поновљени наводи жалбе, чију оцену као правилну прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.12.2011. године, 7 У. 4704/11

Записничар,
Вера Маринковић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈК-2011